

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Ing. B. B.**, zast. Mgr. Lucíí Petránkovou, advokátkou, se sídlem Fügnerovo náměstí 1808/3, Praha 2, proti žalovanému: **Městský úřad Sezimovo Ústí**, se sídlem Dr. E. Beneše 21, Sezimovo Ústí, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 5. 10. 2021, č. j. 57 A 7/2021 - 107,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 5. 10. 2021, č. j. 57 A 7/2021 - 107, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu se žalobce domáhal, aby krajský soud žalovanému uložil povinnost do 15 dnů od právní moci rozsudku zahájit postupem podle § 129 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), řízení o odstranění stavby rychlého občerstvení umístěného stavebníkem na pozemku parc. č. X v k. ú. S. Ú.

[2] Žalobce dále popsal dosavadní vývoj věci, kdy v dubnu 2017 stavebník umístil předmětnou stavbu rychlého občerstvení, dne 11. 7. 2017 bylo zahájeno řízení o dodatečném povolení stavby, přičemž rozhodnutí o dodatečném povolení stavby ze dne 19. 7. 2018, č. j. MESU-1348/2017/OSÚ/DP/VACH – 35/24, bylo zrušeno. V dubnu 2019 podle žalobce začala nečinnost, jež je předmětem tohoto soudního řízení. Žalobce se proti ní bránil stížností na vedoucí pracovníky stavebního úřadu, u odvolacího orgánu v řízení o odvolání proti usnesení o zastavení řízení o dodatečném povolení stavby ze dne 30. 4. 2019, č. j. MESU-1348/2017/OSÚ/zast.říz./VACH-53/37, které odvolací orgán zamítl rozhodnutím ze dne 4. 5. 2020, č.j. KUJCK 51706/2020, a u odvolacího orgánu v řízení o odvolání proti územnímu rozhodnutí o povolení elektrické přípojky pro rychlé občerstvení. Vždy zcela bezvýsledně. Odvolací orgán nevydal opatření proti nečinnosti podle § 80

zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ačkoliv byl žalobcem v odvolacím řízení důsledně upozorněn na skutečnosti, z nichž bylo zjevné, že je stavební úřad nečinný, a měl tedy konat z úřední povinnosti.

[3] Dne 21. 5. 2019 stavební úřad žalobci přípisem č. j. MESU-691/2019/OSÚ/VACH-2, mj. sdělil, že úprava rychlého občerstvení byla posouzena jako nový stánek, který podle § 79 odst. 2 písm. t) stavebního zákona nevyžaduje žádné opatření podle tohoto zákona. Proti tomuto postupu žalobce brojil stížnostmi, ani jimi se však nedomohl odstranění nečinnosti. Vedle toho stavební úřad územním rozhodnutím ze dne 12. 5. 2020, č. j. MĚÚ SÚ/3459/2020, rozhodl o umístění elektrické přípojky pro rychlé občerstvení. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal odvolání, jímž se současně domáhal vydání opatření proti nečinnosti ve smyslu § 80 správního řádu ve vztahu k předmětné stavbě rychlého občerstvení. Odvolací orgán odvolání zamítl rozhodnutím ze dne 20. 1. 2021, č. j. KUJCK 151451/2020, k žádosti žalobce o vydání opatření proti nečinnosti ve věci rychlého občerstvení se však nijak výslovně nevyjádřil. Na základě výše uvedeného má žalobce za to, že bezvýsledně vyčerpal prostředky ochrany proti nečinnosti ve smyslu § 79 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Odkaz správních orgánů na § 79 odst. 2 písm. t) stavebního zákona neobstojí, neboť předmětné rychlé občerstvení nepředstavuje krátkodobě umístěný stánek ve smyslu tohoto ustanovení. Za porušení svých veřejných subjektivních práv žalobce označil, že mu bylo odňato právo se ke stavbě (stavebnímu záměr) jakožto dotčený soused vyjádřit. V souvislosti s existencí rychlého občerstvení přitom dochází k poškozování majetku žalobce, konkrétně k zalepování zámku u jeho garáže.

[5] V návrhu za změnu žaloby ze dne 5. 4. 2021 žalobce poukázal na závěry rozšířeného senátu NSS v rozsudku ze dne 26. 3. 2021, č. j. 6 As 108/2019 - 39. Konstatoval, že řádně vyčerpal prostředky ochrany ve smyslu § 85 s. ř. s., neboť se na žalovaného nejprve obrátil s podnětem k zahájení řízení z moci úřední ve smyslu § 42 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a následně na nadřízený správní orgán s podnětem k přijetí opatření proti nečinnosti. Požádal soud o změnu žaloby na žalobu na ochranu před nezákonným zásahem s tím, aby určil, že zásah žalovaného spočívající v nezahájení řízení o odstranění stavby rychlého občerstvení byl nezákonný, a aby žalovanému uložil povinnost ve lhůtě do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku zahájit řízení o odstranění předmětné stavby rychlého občerstvení.

[6] V podání ze dne 12. 5. 2021 žalobce doplnil, že dotčení svých veřejných subjektivních práv spatřuje v tom, že WC rychlého občerstvení je umístěno těsně vedle stěny jeho garáže. Hrozí tak, že při neodborné manipulaci s WC zařízením bude garáž podmáčena. Nadto se stavba současně dotýká stěny jeho garáže, aniž by k tomu dal souhlas, a není tak respektováno jeho vlastnické právo.

[7] Usnesením ze dne 13. 5. 2021, č. j. 57 A 7/2021 - 34, krajský soud připustil změnu žalobního petitu z žaloby na ochranu před nečinností správního orgánu na žalobu proti nezákonnému zásahu správního orgánu.

[8] V podání ze dne 24. 5. 2021 žalobce nesouhlasil s vyjádřením žalovaného ze dne 12. 5. 2021 zpochybnujícím, že žalobce dodržel lhůtu pro podání žaloby, neboť sporná stavba údajně není umístěna trvale, a nejedná se tak o trvalý zásah. Stavba je umístěna celoročně. Stavebník projevil vůli mít stavbu umístěnou trvale, což je patrné z nájemní smlouvy k pozemku sjednané na dobu deseti let. Dne 8. 3. 2021 se žalobce obrátil na ředitele Krajského úřadu Jihočeského kraje se stížností, že krajský úřad nevydal vůči žalovanému opatření proti nečinnosti

pokračování

ve smyslu § 80 správního řádu. Pověřený ředitel krajského úřadu shledal v přípisu ze dne 7. 5. 2021, č. j. KUJCK 50625/201, stížnost nedůvodnou.

[9] Žalovaný ve vyjádření ze dne 22. 9. 2021 uvedl, že provádí státní dozor prostoru parc. č. X, k. ú. S. ú., přičemž z pořízené dokumentace ze dne 3. 9. 2021 a 21. 9. 2021 je patrné, že se zde tvrzené rychlé občerstvení nenachází.

[10] V podání ze dne 4. 10. 2021 žalobce sdělil, že na podané žalobě trvá jakožto na tzv. deklaratorní zásahové žalobě.

[11] Krajský soud v záhlaví uvedeným usnesením žalobu odmítl. Poukázal na ustanovení § 79 odst. 1 s. ř. s., z kterého plyne, že jednou z podmínek řízení o tzv. nečinnostní žalobě je bezvýsledné vyčerpání prostředků na ochranu proti nečinnosti již ve správním řízení. Krajský soud zmínil podněty žalobce ze dne 13. 5. 2019 a 23. 4. 2019, odvolání žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2020, č. j. MěÚ SÚ/3459/2020, písemnost Krajského úřadu Jihočeského kraje ze dne 8. 3. 2021, č. j. KUJCK 50625/2021, z níž vyplývá, že žalobce až dne 11. 3. 2021, tedy po podání žaloby požadoval, aby nadřízený orgán přikázal žalovanému zahájit z moci úřední řízení o nařízení odstranění stavby předmětného stánku rychlého občerstvení. V písemnosti Krajského úřadu Jihočeského kraje ze dne 7. 5. 2021 se uvádí, že rovněž v odvolání ze dne 25. 5. 2020 žalobce požadoval přijetí opatření proti nečinnosti stavebního úřadu ve věci stánku rychlého občerstvení. Toto podání žalobce však dle krajského soudu nesplňovalo náležitosti žádosti podle § 80 odst. 3 správního řádu. Z jeho obsahu totiž nevyplývá, že by žalobce žádal o odstranění nečinnosti na základě jeho předchozích podnětů podaných u žalovaného. Požadavek žalobce v tomto odvolání proto soud nepovažoval za řádné uplatnění prostředku na ochranu proti nečinnosti ve smyslu § 79 s. ř. s.

[12] Na základě výše uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že žalobce před podáním žaloby bezvýsledně nevyčerpал prostředek, který mu procesní předpis stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti žalovaného. Příslušnou žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti dle § 80 odst. 3 správního řádu totiž podal až po podání žaloby dne 8. 3. 2021 (žaloba byla podána dne 10. 2. 2021). Soud poukázal na to, že rozšířený senát NSS v rozsudku č. j. 5 As 9/2015 - 59 uzavřel, že není-li při podání žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu splněna podmínka bezvýsledného vyčerpání prostředku, který procesní předpis platný pro řízení před správním orgánem stanoví v ochraně proti nečinnosti (§ 79 odst. 1 s. ř. s.), jedná se o žalobu nepřijatelnou, kterou soud odmítne podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Případnému dodatečnému splnění této podmínky v průběhu řízení před soudem totiž nelze přihlížet.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[13] Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost. Namítl, že krajský soud mu ve výzvě ze dne 23. 9. 2021, č. j. 57 A 7/2021 - 103, určil nepřiměřeně krátkou lhůtu 3 dnů k vyjádření, zda na žalobě trvá. Stěžovateli byla tato výzva krajského soudu doručena v pondělí dne 27. 9. 2021 vložení do schránky, lhůta k vyjádření tak uplynula ve čtvrtek 30. 9. 2021, přičemž v průběhu týdne od 27. 9. 2021 do 1. 10. 2021 nebyl stěžovatel přítomen v místě svého bydliště, mohl tak reagovat až odesláním svého vyjádření v pondělí dne 4. 10. 2021 a krajský soud rozhodl již v úterý dne 5. 10. 2021.

[14] Stěžovatel dále poukázal na změnu žalobního typu schválenou usnesením krajského soudu ze dne 13. 5. 2021, č. j. 57 A 7/2021 - 34, a uvedl, že v kasační stížnosti napadeném usnesení je chybně uvedeno, že se jedná o žalobu záporní, neboť řízení bylo vedeno o žalobě

s alternativním petitem deklaratorní/zápůřčí, která se po odstranění stavby *ex lege* změnila na žalobu toliko deklaratorní.

[15] Z hlediska podmínek řízení krajský soud v napadeném usnesení ne zcela srozumitelně proplétá právní úpravu nečinnosti a zásahové žaloby. Ohledně podmínek řízení stěžovatel poukázal na shora uvedený rozsudek NSS č. j. 6 As 108/2019 - 39 a namítl, že z povahy věci nemohl podat žádost podle § 80 odst. 3 věty druhé správního řádu, jelikož v dané věci nebylo vedeno správní řízení. Stěžovatel tak mohl toliko podat podnět ve smyslu § 80 odst. 2 správního řádu, který nestanovuje povinnost odkázat na předchozí podněty učiněné u správního orgánu I. stupně v režimu § 42 správního řádu. Nadto není pravdou, že by stěžovatel v odvolání/podnětu k vydání opatření proti nečinnosti ze dne 25. 5. 2020 na své předchozí podněty neodkazoval. Toto podání stěžovatele odkazuje na konkrétní korespondenci se žalovaným, na jejímž základě žalovaný odmítl zahájit řízení o odstranění stavby ve smyslu § 129 odst. 2 stavebního zákona.

[16] Již v původně podané žalobě navíc stěžovatel uvedl, že v řízení o odvolání proti usnesení žalovaného ze dne 30. 4. 2019, č.j. MESU-1348/2017/OSÚ/zast. říz./VACH-53/37, se stěžovatel rovněž domáhal, aby Krajský úřad Jihočeského kraje vydal opatření proti nečinnosti ve smyslu § 80 správního řádu, přičemž toto krajský úřad odmítl učinit přípisem ze dne 18. 9. 2019, č.j. KUJCK 100069/2019, a v rozhodnutí ze dne 4. 5. 2020, č. j. KUJCK 51706/2020. Krajským soudem zmíněný přípis pověřeného ředitele krajského úřadu ze dne 7. 5. 2021 není odpovědí na žádost o opatření proti nečinnosti ve smyslu § 80 odst. 3 správního řádu, nýbrž vyřízením stěžovatelovy stížnosti ze dne 8. 3. 2021. Stěžovatel tak má za to, že naplnil podmínky § 85 s. ř. s., jak ve vztahu k deklaratorní, tak ve vztahu k zápůřčí zásahové žalobě. V době podání žaloby přitom rovněž žaloba splňovala podmínky v § 79 odst. 1 s. ř. s. v mezích toho, že byl zvolen nesprávný žalobní typ. Své tvrzení o dotčení veřejných subjektivních práv stěžovatel krajskému soudu doložil.

[17] V doplnění kasační stížnosti stěžovatel s poukazem na závěry uvedené v nálezu Ústavního soudu ze dne 24. 8. 2021, sp. zn. IV. ÚS 3523/20, konstatoval, že žaloba byla přípustná i ve světle závěru krajského soudu, že stěžovatel opatření proti nečinnosti uplatnil až po podání žaloby.

[18] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení kasační stížnosti

[19] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátkou. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[20] Kasační stížnost stěžovatele je důvodná.

[21] K námitce stěžovatele, že mu krajský soud ve výzvě ze dne 23. 9. 2021, č. j. 57 A 7/2021 - 103, určil nepřiměřeně krátkou lhůtu 3 dnů k vyjádření, zda na žalobě trvá, Nejvyšší správní soud uvádí, že tato lhůta byla vskutku velice krátká, nicméně její délka sama o sobě nezakládá nezákonnost napadeného usnesení. Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský

pokračování

soud žalobu odmítl, z čehož je zřejmé, že vyjádření stěžovatele ze dne 4. 10. 2021, že na podané žalobě trvá, nemělo na postup soudu žádný vliv.

[22] Stěžovatel namítal, že krajský soud chybně uvedl, že se jedná o žalobu zápůrčí, neboť řízení bylo vedeno o žalobě s alternativním petitem deklaratorní/zápůrčí. Nejvyšší správní soud v první řadě poukazuje na body 107 a 109 již zmíněného rozsudku č. j. 6 As 108/2019 - 39, v nichž rozšířený senát vyslovil, že „výroky rozsudků ve věcech zásahových žalob se obecně liší v závislosti na tom, co přesně žalobce žaluje a požaduje. Je-li to určovací (čistě deklaratorní) zásahová žaloba, soud toliko určí, že nějaký blíže vymezený zásah, který se odehrál v minulosti, byl nezákonný. Hrozí-li opakování v minulosti ukončeného zásahu, zakáže správnímu orgánu též jeho opakování. Trvá-li však zásah či jeho důsledky, zakáže soud navíc správnímu orgánu, aby v porušování žalobcovy práva pokračoval. Je-li to možné, může též přikázat obnovení stavu před zásahem. To samozřejmě neznamená, že by žalobce měl (nezávisle na tom, proti čemu se žalobou brání) možnost volby, zda užít žalobu čistě deklaratorní, či naopak zápůrčí (zdržovací). Brání-li se žalobce před trvajícím zásahem, nemůže volit žalobu deklaratorní (a tím obejít příkaz zákona uplatnit nejprve jiné právní prostředky ochrany ve smyslu § 85 s. ř. s. – viz část III.2.F. shora). Soud si proto ve sporných případech musí nejprve ujasnit, a to ve spolupráci se žalobcem (§ 36 odst. 1 věta druhá s. ř. s.), zda projednávaná žaloba je „zápůrčí“, tj. směřuje proti zásahu, který doposud nebyl ukončen, anebo „určovací“, tedy směřuje proti zásahu, který již ukončen byl. Zatímco u určovací žaloby nezkozmá, zda se žalobce ochrany před zásahem či jiné formy nápravy mohl domáhat jinými právními prostředky, u zápůrčí žaloby takové zkozmání provést musí.“

[23] Krajský soud v bodu 7 napadeného usnesení zmínil, že připustil změnu žaloby na ochranu před nečinností správního orgánu na žalobu proti nezákonnému zásahu. Dále se již otáze, zda se jedná o žalobu proti nezákonnému zásahu „zápůrčí“ či „určovací“, nevěnoval. Z odůvodnění napadeného usnesení je nicméně zřejmé, že žalobu považoval za zápůrčí, neboť se zabýval tím, zda se žalobce ochrany před zásahem žalovaného spočívající v nečinnosti při zahájení řízení o odstranění předmětné stavby mohl domáhat jinými právními prostředky, tj. zda vyčerpal procesní prostředky, které měl k ochraně proti nečinnosti k dispozici ve správním řízení. Krajskému soudu tak je třeba v souvislosti s touto námitkou stěžovatele vytknout, že se blíže nezabýval tím, zda se jedná o určovací či zápůrčí žalobu a bez dalšího vycházel z toho, že se jedná o žalobu zápůrčí. Žalobce přitom ve svém podání před rozhodnutím soudu ze dne 4. 10. 2021 uvedl, že se jedná o deklaratorní, tj. určovací žalobu.

[24] Zbývající část kasační argumentace stěžovatele se týká přípustnosti žaloby. Nejvyšší správní soud považuje za přílehlavý odkaz stěžovatele na nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 8. 2021, sp. zn. IV. ÚS 3523/20 v němž mimo jiné vyslovil, že „lze o nečinnosti žalobě rozhodnout věcně i tehdy, když k bezvýslednému vyčerpání prostředků ochrany proti nečinnosti před správním orgánem došlo až v průběhu řízení před soudem, a nikoli nutně již před podáním nečinnosti žaloby.“ Soud v posuzované věci sice neprojednával žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, ale proti nezákonnému zásahu, nicméně jednalo se o specifický případ nezákonného zásahu spočívajícího v nečinnosti žalovaného spočívající v nezahájení řízení o odstranění stavby, kdy se soud zabýval tím, zda žalobce před podáním žaloby na ochranu před tímto specifickým nezákonným zásahem vyčerpal procesní prostředky, které mu procesní předpis stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti žalovaného. Nejvyšší správní soud má proto stejně jako stěžovatel za to, že se uvedený závěr Ústavního soudu uplatní také v posuzované věci.

[25] Neobstojí tudíž závěr krajského soudu, na kterém založil své rozhodnutí, že žalobce před podáním žaloby bezvýsledně nevyčerpal procesní prostředek k ochraně proti nečinnosti žalovaného, neboť žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podal až dne 8. 3. 2021

po podání žaloby. Podle Ústavního soudu totiž i v takovém případě lze ve věci rozhodnout věcně.

[26] Ke stěžovatelem zmíněnému odvolání ze dne 25. 5. 2020 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2020, č. j. MĚÚ SÚ/3459/2020, Nejvyšší správní soud uvádí, že krajskému soudu je třeba přisvědčit, že v něm stěžovatel neodkázal na své předchozí podněty stavebnímu úřadu. Nejvyšší správní soud má nicméně za to, že část tohoto odvolání stěžovatele je třeba vyhodnotit jako podnět nadřízenému správnímu orgánu k přijetí opatření proti nečinnosti ve smyslu § 80 odst. 2 správního řádu, neboť stěžovatel uvedl, že žádá o opatření proti nečinnosti ve smyslu § 80 správního řádu ve vztahu k předmětnému stánku rychlého občerstvení, poukázal na relevantní skutečnosti a navrhl, aby odvolací orgán vydal opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 4 písm. a) správního řádu a přikázal žalovanému zahájit řízení o odstranění předmětné stavby rychlého občerstvení. Skutečnost, že v něm stěžovatel výslovně neodkázal na své předchozí podněty a že tento svůj podnět vtělil do odvolání proti rozhodnutí, které se netýkalo přímo stánku rychlého občerstvení, ale elektrické přípojky na stejném pozemku, nic nemění na tom, že tato část odvolání dle svého obsahu představuje podnět podle § 80 odst. 2 správního řádu. Navíc v textu tohoto podání stěžovatel uvedl předchozí přípisy žalovaného ze dne 21. 5. 2019, 12. 6. 2019 a 14. 8. 2019, kterými žalovaný shledal podněty stěžovatele k zahájení řízení o odstranění stavby nedůvodnými. Tento podnět nadřízenému správnímu orgánu vtělený do odvolání ze dne 12. 5. 2020 přitom stěžovatel učinil před podáním žaloby dne 10. 2. 2021. Také z tohoto důvodu neobstojí závěr krajského soudu, že stěžovatel žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti uplatnil až poté, co dne 10. 2. 2021 podal žalobu.

[27] Námitce stěžovatele, že z hlediska podmínek řízení krajský soud v napadeném usnesení ne zcela srozumitelně směšuje právní úpravu nečinnosti a zásahové žaloby, Nejvyšší správní soud nepřisvědčil, neboť krajský soud se v souladu se závěry uvedenými v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 26. 3. 2021, č. j. 6 As 108/2019 - 39, zabýval tím, zda žalobce před podáním žaloby na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu spočívajícím v jeho faktické nečinnosti uplatnil prostředky na ochranu proti nečinnosti. Závěry krajského soudu jsou srozumitelně zdůvodněné, jak však vyplývá z výše uvedeného, neobstojí závěry krajského soudu, že stěžovatel žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti uplatnil až po podání žaloby a že ve věci z tohoto důvodu nelze věcně rozhodnout.

[28] Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že neshledal důvodnou námitku, že se stěžovatel již v odvolání proti usnesení žalovaného ze dne 30. 4. 2019, č. j. MESU-1348/2017/OSÚ/zast. říz./VACH-53/37, domáhal, aby Krajský úřad Jihočeského kraje vydal opatření proti nečinnosti ve smyslu § 80 správního řádu. Stěžovatel ve svém odvolání ze dne 13. 5. 2019 proti výše uvedenému usnesení žalovaného jeho nečinnost ve věci zahájení řízení o odstranění stavby vůbec nezmiňuje.

[29] Nejvyšší správní soud s přihlédnutím k výše uvedenému uzavírá, že krajský soud pochybil, když žalobu odmítl. V dalším řízení tak bude na krajském soudu, aby se žalobou dále zabýval. Nejvyšší správní soud v této souvislosti připomíná, že i s ohledem na podání žalobce ze dne 4. 10. 2021 je třeba, aby si v dalším řízení krajský soud postavil na jisto, zda se v projednávané věci jedná o zásahovou žalobu „zápůrcí“ či „určovací“.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[30] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou. Usnesení krajského soudu proto podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude

pokračování

krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[31] Krajský soud v novém rozhodnutí rozhodne též o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. března 2022

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu